

DURVJU KODS

naktsklubs / ledusauksts zombijs, sejā šoka izteiksme,
tāda kā naktsdzīvniekiem, kad tos pārsteidz dienas-
gaisma / ievērtē šo sajūtu / izslēgtā neona gaismā ir kas
tāds, kas man vienmēr to izraisa, modina skumjas, liek
domāt par to, kur pagaist viss spožums / it kā būtu bijis
jālist, it kā vienmēr būtu bijis jālist

velns parāvis

tikai šis puisis, zini, viens pats stāvēdams iana kērtisa
bulvārī / svētdienas rīta sasaldēts, pulkstenis jau deviņi /
un nakts aiz sevis ir atstājusi pat mēnesi, tik bezrūpīgu,
gluži kā balinātāja izēstu traipu / kā tuvplāna foto, kurā
redzams, kā jūtas mana galva / ak, lūdzu, es vēlētos
tūliņ pat mazliet salāpīties / kaut ko šķidru, lai dabūtu
sirdi ritmā, lai neļautu pirkstiem drebēt uz durvju
zvana / kamēr mani sasniedz šī zemā, griezīgā skaņa

– kas tur ir?

– esmu šeit, lai satiktu donnu

– kas tur ir?

– eljots, paklausieties...

– kas tur ir?

ai, mēsli, durvīm ir riebīga ārā sviedēja attieksme /
es šo donnu satiku tikai pagājušajā naktī un esmu pilnīgi
pārliecināts, ka viņa nepieminēja paroli

– kas tur ir?

– pie velna, vai tu reiz neizvērsies, – es domāju

– kas tur ir?

es piespiežu lūpas tuvāk pie režģa

– basists

LIPĪGS DRANKS

durvis slidot atveras, tik viegli, ka prieks / un man ir tikai kādas piecas sekundes, lai iedabūtu iekšā sevi un lielo basa futrāli, pirms tās atkal aizveras / sakļaujas ap mani kā mute ar smirdīgu elpu / tāds kā foajē, pa kreisi aizslēgota garderobe, pa labi biļešu kase / pēkšņi ir silts, it kā mājai sistos pulss / un tuvumā neviena nav, tāpēc eju uz priekšu, iekšā tukšumā

klubs *zuum* / deju grīda, mirdzēdama tālu tālumā / karstumā drebēdama

un netīra / manas kurpes tik ļoti līp pie nošlakstītās grīdas, ka, šķiet, es varētu turpināt savu ceļu pa sienām, šodien dzīvot kā muša / apkārt grīdas aplim, kur pāris vecu kundzišu nokopj plastmasas glāzes, bundžas, samazgas, vēmekļus, grūžus / es pamāju šai sapieru vienībai, un viņas paceļ skatienu un pasmaida, un atmāj pretī kā mirāža / klubam piemīt tā stiklainā ozona noskaņa / iztvaikojušu sviedru un parfīma molekulas / te vēl joprojām atrodas tūkstoš un vienas pavedināšanas, izmisīga jauniešu sekta lipīgie rēgi

– kur ir studija? – es saucu

sievietes man norāda uz pakāpieniem / lejā / kur pamesta guļ vientuļa augstpapēdene, it kā pelnrušķīte būtu pārvērtusies par slampu / gatavā mēslu pils / tagad

IS
pa gaiteni / ļaužu pamestu / garām birojiem, nevienā ne dzīvas dvēseles / varbūt es sajaucu dienas, vai kā johaidi / ko es šeit daru? saki man kāds vienkārši sekoju pa pēdām / švirkstiem un svešinieces smaidam pa pēdām

tad no viena biroja ārā izstaigā tāds liels, vecs mājas kaķis / kašķains, cīņu rētu klāts radījums, viss melns, un kažoks noskrandis / blusu magnēts skatās uz mani, it kā es būtu muļķis jau tāpēc vien, ka atrodos šeit / un tad aizslāj pa gaiteni, raustīdams asti tā, it kā tam piederētu visa pasaule

nu, velns parāvis / es sekoju / citā telpā

kāds resns puisis, viņš stāv pie virtuves letes, ēd brokastu burgeru

– ko, pie velna, tu gribi?

– kur studija?

– lejup! lejā pa nolādētajām kāpnēm!

ei, ir nu gan jauki ļaudis / es atgriežos gaiteni, domājot, ka varbūt ir laiks doties projām / nē, patiesi / līdz atkal ieraugu kaķi, kas sēž uz pēcpuses tieši blakus durvīm / šis ir no koka, izskatās pēc slotu glabātavas / atveru tās / un te nu ir, citas kāpnes, kas ved vēl zemāk / iekšā tumsā / skatos apkārt, meklēdams gaismas slēdzi, vienu atrodu / bet tas nedarbojas / nu, protams

tas kļūst stulbi

vecais kaķis skatās uz mani / viena acs ir aizlipusi ar
pūžņu pikuci / otra stīvi blenž manī ar īsta vudū ma-
niaka skatienu

labi, kaķi / ķersimies pie lietas

turot futrāli aiz sevis, es sekoju šim radījumam
lejšup / ikkatrā solī sajuzdams / piesmakušu, riebiņu
gaiss / sienu mitrums saplūst ar sviedriem uz manas
ādas / no manis tiek izspiesta sula / un lejā un tālāk lejā

kāpņu apakšā citādas durvis / mani klauvējiņi pa-
liek bez atbildes / tagad skaļāk, un joprojām nekā / un
tad ar vēzienu atdaru durvis, ļaujot kaķim izskriet man
starp kājām / es viņam sekoju iekšā ierakstu telpās /
tukšas / aiz stikla šķērssienas redzama istaba / tumsa /
gandrīz pilnīga / cilvēki / vēl vienas durvis ved pie vi-
ņiem / es tās atgrūžu vaļā

vienkārši stāvu tur, turot basu / skatoties

SMAGA LEJUPIELĀDE

ak jā, es spēļu basu / bass spēlē mani / četrstīgu, diez-
vēdera elektrificētais nezvērs, vai zini, visus citus trok-
šņus tas apēd dzīvus

un es esmu staigājis pa šīm četrām stīgām gandrīz
vai ik stundu katru dienu, katru gadu un katru drebošu
sirdspukstu, vienkārši cenzdamies tikt uz priekšu, tur,
kur pēdējā frāze skūpstā tumsu / zemskaņas grūvs, tā
mēs to saucam

ritma kultūra / pusnakts vibrācija / kaut kas, pēc kā
tiekties

kāds kakls, kāds dibens, kāds grifs un kāds ciešs
upespulsu tvēriens / iekvēlina, jau aplikot siksnu vien /
un, jo vairāk tu spēlē, jo vairāk iekarsti, jo gludāks ir
slaidis / un tas viss neko daudz nedod, jo neviena no
atklātajām dziesmām nekad nav ne tuvu tam, ko dzirdi
sapņos

un man šķiet, viss turpmākais stāsts būs par to, kā es
riskēju basa ceļojumā / un tad nonāku pie tā beigām /
pēdējās nots beigām, un ko es tur lejā, dvēseles rievās,
atrodu / un kā tas nākas, ka mūzika vienmēr ir soli aiz
tās milestības, ar kuru to spēlē / un kaut kā basam
nepavisam nav četras stīgas

un, kad tu domā, ka esi to dabūjis savā varā

kaut kā tam ir arī citas stīgas, it kā neredzamas /
zem viszemākā un visdziļākā / tev ir jāpanirst lejā maz-
lietojušam, lai tās izprastu / un jāuzmanās pašam, jāuz-
manās

tās stīgas var ievilkēt tevi dziļi, tici man
ai, velns ar ārā / lūdzu, tici man

VALDZINĀJUMS

dūmu pilna istaba / mirdz sīkas gaismiņas, sarkanās un
zaļās / instrumentu vadības raksti / augumi tumsā

– ehei

kāds runā / iededz lampu / aina noskaidrojas
viņi ir trīs / divas sievietes, viens vīrietis, tā izskatās /
un tur nu es esmu, visi skatās uz mani

– tad tev tas izdevās?

tā ir tā balss / tas smaids / tas, kam esmu sekojis kopš
pagājušās nakts / donna, tas ir viss, ko zinu / vienkārši
meitene, kas pienāca pie manis pēc konča, teica, ka
viņai patīka tas, ko es darīju ar ritmu, un ka viņai ir pa-
šai savs projekts un varbūt es varētu tam piešķirt maz-
liet asuma

– bezmaz, – es atbildu

un kurš nebūtu / kurš nebūtu sekojis / kādi deviņpa-
dsmit, augstākais, divdesmit gadi / ievērtē stilu / frizū-
ras savītā ligzda / piegulošs tēkrekls ar īsiņām piedur-
knītēm / uz rokas tetovējums, spēļu kārts / un ādas
tumšais žilbinājums / ak jā, viņa ir melna / gandrīz
melna / acu dziļais baseins / liela, nekaunīga mute, no-
ziesta violeta / it viss viņai piemīt pārparēm / un tik
nepiespiests smaids, tas bija pat tad, kad tā nebija / bet
tagad tas ir, pavisam noteikti / un tas domāts tieši man

- uz ko tu skaties? – viņa vaicā
- uz tevi
- kas, pie joda, ir šis? – jautā otra sieviete
- tomījs, vai ne? – vaicā donna

ak, velns, šī meitene mani pazemo

- eljots
- tad nāc, eljot / nekautrējies
- smieklī
- jā, tu arī ej dirst

un tad dodos tur taisni iekšā / studija, līdz malām piebāzta ar mantām / stiprekļiem un miķiem, un ierakstu aparatūru / viena siena, no grīdas līdz griestiem, ir ar vinila platēm / viss ietīts dūmos / lūkas nav / labi, es esmu izpīpējis dažus tūkstošus kāšu, šur un tur, visur kur / bet šī nu ir pamatīga dūmaka / noreibstu, to ieelpojot vien

un sieviete, kas mani uzaicināja, šī donna, viņa ir atspiedusies pret kombi, smēķēdama kā rolmopsi satītu konstrukciju / smaيدا cauri dūmiem, un es atsmaidu pretī, kad viņa man pastiepj kāsi

- nē, paļdis
- ko? – viņa prasa / – tu negribi?
- ne tagad
- kas tev kaiš?
- vai zini ko / es neiebilstu pret dzeramo

tas nu viņu padara tādu kā jocīgu / liek viņai palūkoties uz abiem pārējiem, man neizprotamā noskaņojumā

- ņem šo, – viņa saka, pasniedzama man pudeli ar sulu, kas līdzīga apelsīnu sulai
- es gribu iedzert
- ir svētdienas rīts, – viņa saka
- jā / un jūs jau esat sapīpējušies zāli
- velns parāvis, – saka otra sieviete / – mēs nu gan esam dabūjuši tipu

– tā nu ir / un kas par to?

donna iepazīstina

otrā sieviete, tā, kura tikko ierunājās / stādīta priekšā kā didžeje, nosaukta par džodiju / viņa vientulīgi sēž pie vinila atskaņotājiem, pētīdama divpadsmitcollu singla rievās / es dabūju redzēt viņu saraucam pieri vēl vienu reizi, tas viss / izņemot / ak, to, kā viņa virza pirkstus pār vinila virsmu, kā izsekodama / meklēdama / apsleptus dārgumus

un nu puisis / viņš guļ uz maza dīvāna, turēdams pāri bungu vālišu / izsīzdams kādu savu, ne no šīs planētas nākušu ritmu / līdzīgs, hmm, bundziniekam, man šķiet

donna pamāj uz viņa pusi

- un tas ir znieks, – viņa saka

znieks / nu, te nu viņš ir / gaumīgs melns kreklis, aizpogāts līdz pašam kaklam / bāla āda, pie vaigiem nostiepta / augsts, biezs blondu matu cekuls, no pieres atziests atpakaļ un pieplacināts / vaigu bārda nosmailināta, tieši zem vaigu kaula rievās / skarbā puīša stils, bet viņam piemīt kaut kas mazliet pūkains, vai zini / puķu pieskāriens / viņam apkārt virmo pārāk salda smarža un maigums / it kā ne dienu nebūtu strādājis / un varbūt es esmu viņu jau redzējis, varbūt kaut kur spēlējot bungas, es nezinu / skaidri tiek pārraidīts kāds šifrēts signāls / tikai tajā īsajā galvas mājienā uz manu pusi / tikai tas

un tad donna norāda uz kaķi, kas saritinājies uz pastiprinātāja

- un šis ir galahers, – viņa saka
- noels vai laiems?
- pols, – viņa saka / – un tā ir visa komanda

pa to laiku dūmi mani patiešām sāk ietekmēt, atsaucdami atmiņā lietas, bez kā es varētu iztikt / tāpēc es ieņemu piedāvātās sulas malku / tikai lai atvēsinātu atmiņu rikli / un tad donna saka

- *glam damage*
- tu ko?
- jā, ko tu par to domā, par šādu nosaukumu?
- nu / es redzu valdzinājumu

skatos uz nikno džodiju, to sacīdams / un tad uz donnu

- un es redzu postītāju

dziedātāja plati uzsmaida bundziniekam / un tad pievērsās džodijai

– nu re / viņam tas patīk / es jau tev teicu / es tev teicu, ka tas ir labs vārds

tagad šī sieviete, džodija, skatās uz mani, tieši uz mani / pilnīgi bez izteiksmes

– tu nokavēji, – viņa saka / – tev bija jābūt šeit deviņos

- un cik ir? – es vaicāju / – divdesmit pāri?

– kā būtu, ja tu uzrastos divdesmit minūtes vēlāk / uz konci / kā tad būtu?

- es apmaldījos
- kā būtu, ja tu apmaldītos?
- stulbās paroles un tas viss
- ja apmaldītos pa ceļam uz konci? vai tas būtu labi?

- tas nenotiktu / velns un elle / kas tev kaiš?

– jā, nu, paklau, džodij, – saka donna / – dod viņam iespēju

- manis pēc, ej dirst
- ā, – saka džodija / – puisim ir problēmas
- man šī lieta sāk jau piegriezties, tas arī viss

tad šī džodija pieceļas / un pirmo reizi es aptveru,
kas tieši par eksemplāru viņa ir / drusciņ vecāka nekā
pārējie divi, gandrīz manā vecumā / bet savāda / es
gribu teikt, ir dažādi savādnieki, tiesa / bet džodija bija
krietni ārpus normālā robežas / tam nav nekāda sakara
ar viņas ģērbšanās stilu, tas bija augstākajā mērā nevī-
žīgs, ar nelielu *man tas viss pie pakajas* hipiju mēslu
piedevu / bet viņas seja, visa viņas izturēšanās, katra
vēna stāstīja par nervu drudzi, par nemieru, par velns
zina ko / augums izdilis, tik vājš, pār kauliem pārvilkta
āda / melnos matus naža asmens noskrāpējis līdz pa-
šam galvaskausam / un visaukstāko acu pāris, kas jeb-
kad skatījies pasauli, es zvēru / tās bija noskaņojušās acis,
caur nulli tieši iekšā minusos

atgādina man reiz zināmo vannas istabas spoguļi,
to, kuru man nācās aizklāt / pagriezt pret sienu / uz tā
mugurpuses atlupusi sudraba āda / un arī tai es beigās
neuzdriktējos tuvoties

- vai tu jau esi bijis šeit? – viņa vaicā
- kur, šeit lejā?
- *zuum* klubā?
- nē
- tev nepatīk deju mūzika?
- deju mūzika, vai to jūs spēlējat?
- it kā

- it kā?
- nākamais solis, vai saproti, ko es saku?
- lieliski / nākamais solis / vienalga
- cik tev ir gadu?
- divdesmit četri
- divdesmit četri, un tev nepatīk deju mūzika?
- ak, es kādu laiku esmu bijis prom no skatuves /
vai zini, atgājis nost
- ak tā, cik tālu?
- ko?
- cik sasodīti tālu tu esi atgājis nost?
- paklau / varbūt man jāiet / ko?
- tu atsakies? – jautā donna
- tikai gribu saprast, kas par lietu, tas arī viss / es
domāju, jūs gribat basistu / es esmu basists / es spēlēju
to sasodīto basu
- viņš ir piecās vai sešās grupās, – saka don-
na / – tieši šobrīd
- piecās, sešās vai septiņās grupās, starp citu
- tomēr nekas nopietns, – turpina donna / – krogu
grupas
- ahā, viņš jau iepriekš ir spēlējis grupās, – saka
džodija, ļauni pavīpsnājot / – nu, mēs, vai zini, mēs
neesam spēlējuši nevienā grupā, kā vien šajā / šī ir tīra
grupa

– nevienā grupā, kā vien šajā? cik konču?

– neviena

– cik ilgi kopā?

– trīs mēnešus

– ai, velns parāvis, zīdaiņu bars / tas patiešām nav
tas, ko es meklēju, mani draugi

– vienkārši paklausies mūs, – saka donna / – tas ir
viss, ko gribam

es saku, pastāsti man, lūdzu, ko tu darītu / nu, izdari
to, un viss, un laukā no šejienes / dabūt mazliet gaisa,
mazliet istā šķidrums / mazliet smērvielas / vai, slik-
tākajā gadījumā, vismaz mazliet brokastu / tā es pa-
māju un

– labi, – saka džodija / – «izslāpis pēc mīlestības» /
uzspēlēsīm to

bundzinieks pieceļas no zviļņa / tas ir puisis, kurš
man nav pateicis ne vārda / neviena vienīga vārda pa
visu šo laiku, arī abām pārējām ne / viņš pieceļas un it
kā ieslid ierastajā vietā pie bungām, vāļītes gatavībā

nu tad, te nu mēs esam / līdz pašam galam

– bliez vaļā, – saka džodija

un bundzinieks uzsit pa plastiku / stipri jo stipri